

Мерані

Микола Вінграновський

Без дороги-сліду мчить мене Мерані.
Сивий ворон карка в чорному тумані.
Мчи ж мене, Мерані, в чорному тумані,
Сині мої думи ворону не знані.

Крилатий коню мій! по скелях, по яругах,
Крізь хвилі й смерчі скороти мені
Ці дні дороги, нетерплячі дні,
І не жалій за втому свого друга.

Нехай свою Вітчизну я покину
І друзів, батька-матір і кохану, —
Де мла застане, чи де світ застане,
Нехай мій дім там буде до загину.

Та лиш би зорям серце розповісти,
Його таїну й стогін передчасний.
Любові залишок віддати водам чистим,
На їхній плин віддатися прекрасний.

Мчи ж мене, Мерані, в чорному тумані,
Сині мої думи ворону не знані.

Хай не ввійду я у Вітчизну милу,
Хай серед предків не спочину в снах,
І ворон мені викопав могилу,
І вихор з плачем мій засипле прах,

Не сльози любої мені омивають груди —
Дощі і роси випадуть з імлі.
І не скорбота рідних, а орли
По мені клекіт клекотати будуть, —

Мчи ж мене, Мерані, за кордони долі,
Сивий ворон карка у порожнім полі.
Вершник твій, Мерані, ще не був в полоні,
А рабом не стане навіть і на коні.

Хай, роком проклятий, загину я від нього,
Але не забоюсь меча його старого.
Мчи ж мене, Мерані, в чорному тумані,
Сині мої думи ворону не знані.

Не щезне, ні, духовний вічний дім,
Пробудуть вічно хай початі мною гони,
Будущий брат мій шляхом цим моїм,
Зрівнявшись з долею, коня її обгонить.

Без дороги-сліду мчить мене Мерані,
Сивий ворон карка в чорному тумані.
Мчи ж мене, Мерані, в чорному тумані,
Сині мої думи ворону не знані.

1970